

Kaybolan Mizah Ve İstanbul

— Mikail Dede · 01 Nisan 2016

Bu günlerde, insanların mizah anlayışını kaybettiğine iyice inandım. Düzgün, küfürsüz komedi ve mizah yapanların artık yaşanan hayatta yeri kalmamış; şöyle böyle değil, gerçekten zeki, zarif, ince, medeni mizah yok olmuş. Yerini bel altı fıkralar ve edepsizce yapılan komedi şovları almış.

TV ekranlarında pos bıyıklı bir adam, tiyatro sahnesinde stand-up gösterisi yaparken, sahne seyircisine saydıyor. Ben de izlerken ekran başında o soytarıya saydırıyorum; içimden türlü türlü küfürler geçiyor. Sonra "tövbe tövbe" diyorum ve tövbe ediyorum, günaha girmeyeyim şu maymun suratlı herif yüzünden...

Ve düşünüyorum, keşke içlerinden bir baba yiğit kalkıp şunun ağzını burnunu bir güzel düzeltse. Ve bekliyorum, her an gerçekleşir diye; ve bekliyorum, bu yaptığı küfürlere karşı bir tepki görür umuduyla. Ama nafile, tam tersi oluyor. Biraz önce yedi sülalesine küfür yiyen genç kadın ve adam kahkahalar atıyor; çok hoşlarına gitmiş bir halleri var.

Yok yok kardeşim, bu işte bir yanlışlık var! Alkışlar arttıkça pos bıyıklı soytarı bir üst kademeye yükseliyor; şimdi de kutsal değerlerimizle alay ederek şovuna devam ediyor. "Ha şimdi gerizekalı ayvayı yedi" diye içimden mırıldanırken, izleyicilerden yine tepki yok, tam aksine kahkahalar gitgide artıyor. Soytarı gitgide daha da azıyor, beş level birden atlıyor; şimdi de bir kadına ahlaksız şakalar yapıyor. Kadının yanında kocası mal mal izliyor, hatta gülümsüyor. Yuhh artık kardeşim, yuhh! Ya gerçekten ben yanlış filmdeyim ya da hayal kuruyorum; bu ne yuhhh artık...

Ala ala ya ben başka ülkede yaşıyorum ya da bu toplum yanlış yerde. Belki bunlar turist falandır, ne bileyim işte, evet evet, ecnebi olmalı bunlar! Sonra düşünüyorum, yahu ecnebi olsalar bu soytarıyı nasıl anlasınlar? Adam, kılığındaki hayvan bozuk aksanı olsa da Türkçe konuşuyor. Ah ulan ah, şimdi bizim mahallenin kabadayısı Karamürselli Ahmet Reis ya da bizim Ahmet Reisin psikopat çırağı usturalı Necmi oracıkta olacaktı... Yok kardeşim, yok; bu adam bir kamyon dayak yesede akıllanmaz! Bunun işi, gücü, dili olmuş soytarılık; iflah olmaz bu artık.

Tam şov bitti diyecektim. Tiyatro sahnesine eline kırmızı ipek mendilini almış bir oğlan zıplıyor. Kıvırıyor dansöz gibi hemen ardında, mini etekli, orasını burasını kıvıran sarı saçlı bir kız. İnşallah şarkı söylemeye başlamaz bu yosma derken, aniden başlamaz mı bu dilber karga gibi ötmeye. Ve seyirciler coşuyor, deli tay gibi zıplıyorlar, bellerini kıvrarak eşlik edercesine.

Ala ala kardeşim, daha ne izliyorum? Nerede şu benim uzaktan kumandam? Kim aldıysa Allah belasını vermesin. Kanalı da değiştiremiyorum, en iyisi şu televizyonu pencereden atayım, toptan kurtulayım,

düşünür düşünmez icraata geçiyorum ve uçtu güzelim plazma beşinci kattan aşağı. Bu iş böyle olmaz dedim ve karar verdim şu soytarıyı ziyaret etmeye.

Ve yola koyuluyorum. Atlıyorum bir taksiye, şoför pala bıyıklı bir amca, açmış radyoyu, dinliyor bizim pos bıyıklı soytarıyı. 30 lira yazan taksinin şoförüne 35 lira verip, "Üstü kalsın dayı, kırmızı ipek mendil alırsın" diyerek uzaklaşıyorum.

Az ileride o şovdaki küfür yiyen seyirciyle karşılaşıyorum. Evet, bu o adam! Gözlerinin içine bakarak yanından geçiyorum. "Seni seni tanıdım ulan" dercesine. Ve işaret parmağımı ona doğru göstererek kafa sallıyorum, hakarete benzer hissiz bir selam ile. Tüh, daha baya uzakmış bu tiyatro, yanlış yere gelmişim sinirden.

Ve otobüse biniyorum ve son koltuğu işgal eden genci yerinden kaldırıp, ayakta kalmış yaşlı bir kadına yerini sunuyorum. Genç bundan hiç hoşlanmamış bir tavırla, "Hacı, hacı, para para sayıyoruz bu koltuğa!" homurdanarak ilk durakta iniyor.

Be ahmak genç kardeşim, madem bu durakta inecektin, neyse küfür etmeyeyim, günahtır. Otobüs yoluna devam ediyor, her tümsekte içindeki kalabalık bir yerden diğerine savruluyor.

Hiçbirinin artık yüzünde gülümseme yok, iki adım önümde, genç güzel bir bayan giymiş daracık tayt dikiliyor mal gibi oracıkta. Tam da bunu magandalar rahat bırakmazlar diye düşünürken, bir de ne göreyim, bizim pala bıyıklı taksi şoförü kıızı durakta görünce arabayı çekmiş kenara, atlamış otobüse. Ve kızın arkasına yamulmuş, otobüs sallandıkça daha da yamuluyor kıza. Adam resmen herkesin gözü önünde sapıklık yapıyor. İşte bunlar hep bu TV'deki o soytarının yüzünden. Hep onun suçu işte, güzelim toplumu böyle bozuyorlar.

Hatırlıyorum da siyah beyaz filmlerdeki bir zamanların İstanbul'unu. O filmlerde kötü adamların küfürleri bile ne edep, kavgaları bir ayrı zarif. Ne oldu ki? Nerede o güzelim İstanbul'un kibar beyefendileri ve zarif hanımefendileri? İnsanı insan, İstanbul'u İstanbul yapan güzellikler yok olmuş. Yazık olmuş, çok yazık olmuş.